

Skarga wniesiona w dniu 13 czerwca 2014 r. – Remolcadores Nosa Terra i Hospital Povisa przeciwko Komisji**(Sprawa T-432/14)**

(2014/C 253/78)

*Język postępowania: hiszpański***Strony**

Strona skarżąca: Remolcadores Nosa Terra (Vigo, Hiszpania) i Hospital (Vigo) Povisa (przedstawiciel: adwokat J. Otero Novas)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim dotyczy zwrotu korzyści, które zgodnie z tą decyzją należą do skarżących spółek jako członków różnych zrępowań interesów gospodarczych (ZIG) oraz
- Obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej sprawie zaskarżona jest ta sama decyzja, co w sprawie T-515/13 Hiszpania przeciwko Komisji.

Na poparcie skargi skarżące opierają się na następujących okolicznościach faktycznych:

1. Hiszpański system leasingu podatkowego (Sistema Español de Arrendamiento Financiero, SEAF) stanowi pewną całość, w której poszczególne środki, same w sobie zgodne lub niezgodne z prawem według oceny Komisji, są elementami niezbędnymi do osiągnięcia zawarcia umów na budowę statków z hiszpańskimi stoczniami.
2. Jakkolwiek bezpośrednio korzyści uznane za niezgodne z prawem przez Komisję zostały przyznane uczestniczącym ZIG, cały system został tak pomyślany i wdrożony, by korzyści te przenieść na wszystkich uczestników systemu: stocznie, ZIG, przedsiębiorstwa żeglugowe-armatorów, organizujące banki i spółki pośredniczące dla różnych transakcji.
3. W swojej decyzji Komisja nakazała państwu odzyskanie niezgodnej z prawem pomocy, ale jedynie od ZIG, wyłączając obciążenie zwrotem pozostałych uczestników systemu.
4. Nie podano uzasadnienia, dlaczego w tej sprawie zastosowano opcję zwrotu, ani dlaczego zwrotem tym obciążono wyłącznie ZIG.
5. Decyzja o obciążeniu zwrotem wyłącznie ZIG miała inne podstawy niż te uzasadniające przyznanie Komisji uprawnienia do nakazania tego zwrotu.

Skarga wniesiona w dniu 13 czerwca 2014 r. – Superficies de Alimentación przeciwko Komisji**(Sprawa T-433/14)**

(2014/C 253/79)

*Język postępowania: hiszpański***Strony**

Strona skarżąca: Superficies de Alimentación, SA (Barcelona, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat A. López Gómez)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności decyzji, ponieważ kwalifikuje całokształt środków fiskalnych stanowiących zgodnie z jej treścią tzw. „hiszpański system leasingu podatkowego” (Sistema Español de Arrendamiento Financiero, SEAF), jako niezgodną ze wspólnym rynkiem nową pomoc państwa;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 1 i 4 zaskarżonej decyzji, w których wskazano inwestorów zgrupowań interesów gospodarczych (ZIG) jako jedynych beneficjentów ww. rzekomej pomocy i jednocześnie jedynych adresatów nakazu jej zwrotu;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 4 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim zawarty w nim nakaz odzyskania rzekomej pomocy narusza ogólne zasady prawa UE;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 4 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim zawiera on rozstrzygnięcie w przedmiocie zgodności z prawem prywatnoprawnych umów zawieranych między inwestorami a innymi podmiotami, w pełni lub w taki sposób, by ograniczyć brak oddziaływania do rentowności transakcji, oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty w niniejszej sprawie są takie same jak w sprawie T-401/14 Duro Felguera przeciwko Komisji.

Skarga wniesiona w dniu 9 czerwca 2014 r. – Tose'e Ta'avon Bank przeciwko Radzie

(Sprawa T-435/14)

(2014/C 253/80)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Tose'e Ta'avon Bank (Teheran, Iran) (przedstawiciel: adwokat J.M. Thouvenin)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności wydanej przez Radę decyzji o utrzymaniu sankcji nałożonej na stronę skarżącą, wymienionej w ogłoszeniu z dnia 15 marca 2014 r.;
- uznanie, że nie stosuje się do niej rozporządzenie Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r.;
- uznanie, że nie stosuje się do niej decyzja Rady 2010/413/WPZiB z dnia 26 lipca 2010 r.;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa, jako że podstawa przyjęta dla utrzymania środków ograniczających wobec strony skarżącej nie widnieje wśród powodów, które umożliwiają stronie pozwanej przyjęcie środków ograniczających.
2. Zarzut drugi dotyczący błędu faktycznego stanowiącego oczywisty błąd w ocenie, jako że strona skarżąca nie jest zarządzana przez państwo irańskie i nie udziela finansowego wsparcia rządowi Iranu.